Scris de Ninel Ganea
Joi, 03 Martie 2016 01:12

La cele două mari certitudini ale vieții, taxele și moartea, putem adăuga, fără mari complicații, prăbușirea constantă a învățământului public. Chiar în momentele în care ai fi înclinat să spui că mai rău de atât nu se poate, o nouă programă, un nou concept educational sau pur și simplu un dictat birocratic astupă, aproape definitiv, minusculele supape de oxigen educațional care mai existau în sistem.

Planul cadru pentru învățământul gimnazial avansat recent de Ministerul Educației prevede, pe lângă eliminarea latinei (“cui prodest?”), introducerea a patru materii noi noute: educație pentru drepturile copilului, educație multiculturală, educație pentru cetățenie democratică, educație economică. În dulcele stil democratic, nu s-a comunicat prea mult asupra conținutului materiilor, dar eu cred că este destul de clar ce va urma.

Educația pentru drepturile copilului va avea drept obiect spulberarea oricărei autorități a părinților, prin recitarea “ad nauseam” a versetelor din Convenţia ONU privind chestiunea în cauză. Mai precis, copilul va învăța de la 12 ani că, de pildă, nu poate fi supus niciunei pedepse corporale sau că autorități inefabile l-au inzestrat cu o libertate de expresie totală. Adică, fiecare copil va descoperi că are dreptul de a “căuta, primi și de a difuza informații și idei **de orice natură** (s.n.), indiferent de frontieră, sub formă orală, scrisă și tipărită sau artistică ori prin orice alte mijloace”. În fapt, această materie nu este altceva decât o declarație de război, directă, la adresa familiei, bazată pe argumentul că statul și nu părinții devin principalii responsabili de soarta fiecărui copil. “Deoarece acordul copiilor nu este cerut în exercitarea autorității parentale, drepturile lor nu sunt deloc protejate tocmai în caracterul privat pe care îl au casele în care locuiesc”, semnala judicious un susținător academic al ONU.

Prin educație multiculturală copilul nu va învăța nimic semnificativ despre alte culturi, presupunând că va ști ceva până la acel moment despre cultura sa locală. Însă, va pricepe

foarte rapid cu ajutorul manualelor că, în cel mai bun caz, toate culturile sunt o apă și un pământ, iar, cel mai probabil, apoi, va dobândi un dispreț substantial pentru toată moștenirea clasică și creștină, vazută drept responsabilă a tuturor relelor care afectează lumea. Doar în cel mai bun caz va încerca o admirație progresivă, dar foarte superficială, pentru diverse forme culturale parohiale, în buna tradiție a hipsterismului care încearcă să se distingă prin ceva, prin orice.

Educația pentru cetățenia democratică nu va reprezenta decât o reciclare în jargon comunitar a învățământului de partid, o disciplină cu un ștaif imaculat înainte de 1989.

La educație economică, copiii vor afla, în principal, despre miracolele nemaiauzite și nevăzute ale bâncilor centrale (cheia de boltă a oricărui sistem oligarhic) dar și despre rolul providențial pe care îl joacă comisiile, agențiile și organele statului în ordonarea economiei.

Nu este singura pacoste venită pe capul celor mici, deoarece un grup de experți lucrează deja la o reformă și mai amplă a învățământului. Dintre propunerile relevante avansate de specialiști, se detașează transformarea “Istoriei” în “Educație pentru Societate” și contopirea matematicii cu informatica, în timp ce lectura unor opere literare fundamentale este tratată ca o chestiune de opțiune personală.

Cum vor arăta oamenii după ce vor trece prin școala publică croită după calapoadele naturii strâmbe, nu este greu de imaginat. După cum mărturisea cineva care a absolvit liceul în anii ’90 în România, vremurile bune de altădată (sâc), toți fruntașii la învățătură din generația sa au ajuns astăzi să fie fanataci ai corectitudinii politice, socialismului și relativismului. Și asta se întâmplă cu un grup de oameni alfabetizați relativ decent și care nu au făcut niciun fel de materii programat subversive, cum sunt cele pe care autoritățile le introduc de la an la an. Așa că este de așteptat ca școlile publice să furnizeze în continuare contigente masive de rinoceri.

Din această perspectivă și nu numai, este cu atât mai de neînțeles pledoaria unor critici (conservatori?) ai sistemului actual care recomandă întoarcerea la învățământul românesc de odinioară și menținerea sistemului public actual pe baza argumentului că în felul acesta se asigură mobilitatea socială.

În fapt, după cum demonstrează critici relevanți ai educației obligatorii gratuite, de la noi sau

de aiurea, sistemul de învățământ nu a fost construit pentru a permite circulația elitelor, ci tocmai pentru a perpetua sistemul de clasă prin furnizarea unei educații de sclavi maselor de oameni, spre deosebire de educația liberală (înțeleasă în primul rând ca autoguvernare) servită elitelor. “Educația într-o societate științifică ar trebui să fie concepută, cred, după analogia educației iezuite. Iezuiții ofereau un anumit tip de educație pentru băieții care deveneau oameni obișnuiți în lume, și o altă instruire celor care deveneau membrii ai Societății. În felul acesta, conducătorii științifici vor furniza un fel de educație pentru oamenii obișnuiți, și o altă educație pentru deținătorii puterii științifice. De la bărbații și femeile obișnuite se așteaptă să fie docili, muncitori, punctuali, fără minte și mulțumiți. Din toate aceste calități, mulțumirea probabil că este cea mai importantă”, afirma lordul Russell într-un din scrierile sale dedicate instaurării unui totalitarism scientist.

Chiar și fără a lua în calcul clivajele sociale îngroșate de educația publică obligatorie, pentru un creștin ar trebui să fie un semnal de alarmă serios programul explicit de înlocuire a școlii cu biserica, derulat de corifeii învățământului de stat, într-o vreme în care programa era liberă de sexualitate, multiculturalism și alte materii similare.

“Ceea ce a însemnat biserica pentru vremurile medievale, aceea trebuie să fie școala pentru omul democratic și rational. Dumnezeu va fi înlocuit de conceptul bunului public”, scria Horace Mann, părintele sistemului școlar american. John Dewey, urmașul său, discuta în aceleași categorii: “Fiecare cadru didactic trebuie să realizeze demnitatea chemării sale, anume că este un servitor social pus deoparte pentru păstrarea ordinii sociale și pentru asigurarea creșterii sociale corecte. În acest fel, profesorul este întotdeauna profetul adevăratului dumnezeu și ușierul adevăratei împărății a lui dumnezeu”.

În România lucrurile nu au stat deloc diferit. Fondatorii școlii românești au împrumutat ideea de educație de la confrații lor progresiviști occidentali. Cam cum se întâmplă și astăzi, poate doar mai subtil. Cezar Bolliac spunea foarte clar că scopul învățământului obligatoriu îl reprezintă transformarea “creștinilor” în “români”, iar programul lui Spiru Haret a continuat opera pașoptismului. Din acest punct de vedere, diferența dintre învațământul românesc din alte vremuri și cel actual este una pur gradual, esența fiind în mod limpede neschimbată.